

Forfatter: Ingeborg Simesen, 1861-1943

Titel: Udrag fra N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Trearskrigen - En brevveksling

Citation: Ingeborg Simesen, 1861-1943: "N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Trearskrigen - En brevveksling", i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Trearskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 528. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-idm140619128060176.pdf> (tilgået 02. juni 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Trearskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

s. 529 Om morgenen, da indtoget skulde finde sted, kørte vi til Vimmelskaftet i en åben droske med en klædekurv fuld af blomster og grønt til at binde buketter og småkranse af. Den tur igennem byen var allerede en fest uden lige. Der var trængsel og tummel og travlhed alle vegne; man var jo overalt i færd med at bygge æreporte, hænge krans op, stikke flag ud ad vinduerne og alle mulige andre forberedelser til festen, mens den del af publikum, som ikke boede i de gader, hvor toget kom, naturligvis havde travlt med at stimle sammen og se på alt, hvad der foregik. Man kunde kun køre fod for fod, og på Østergade var trængselen så stor, at man af og til måtte holde helt stille. Dog, det hastede ikke; der var nok at se på, og stemmelen, der omgav vognen, var i den gladeste og elskværdigste stemning; Jørgen og jeg var naturligvis aldeles henrykte og begejstrede og græd og lo imellem hinanden. I vores lejlighed i Vimmelskaftet var i de dage åbent hus: venner og bekendte og bekendtes bekendte fyldte fra morgenen af, og så længe der var noget at se, alle vore 7 fag vinduer til gaden, og med sædvanlig gæstfrihed trakterede fader hver dag med vin og kage og chokolade i det uendelige. Fra det øjeblik af, at kanonerne fra voldene havde meldt troppernes ankomst uden for Vesterport, var vi som murede til vore pladser i vinduerne og ventede i den mest åndeløse spænding. Men vi fik naturligvis lov til at vente en god tid; de nede på gaden blev endnu mere øvet i tålmodighed, mange timer havde de stået som sild i en tønne, ikke alene på gaden, men hver trappe og port, ja selv tagene vare besatte af mennesker, så tæt, at det var en hel umulighed for nogen at komme frem eller tilbage, men humøret var glimrende, og folk lo og sagde vittigheder; og så kom alle lavene trækkende op med musik og faner og blev stillede op en haye i gaderne, — der var hele tiden noget at se på og more sig over. Så hørte man musikken nærme sig og luften genlyde af de ustandselige hurraåb, inden man endnu kunde se noget, — da bølgede masserne frem og tilbage der nede på gaden af forventning, og vi oppe i vinduerne havde næsten feber af spænding, og jeg finder det bare ubegribeligt, at ingen af de mange børn der oppe faldt ud af vinduet (alle vinduerne vare naturligvis tagne af) i deres iver efter at kigge om hjørnet. Og da de så endelig kom, disse velsignede solbrændte vejrslagne landsoldater, som alle sammen var som vore egne brødre (skønt vi tilfældigvis ikke kendte en eneste af dem personlig) så var jubelen og begejstringen aldeles ubeskrivelig, og jeg bliver vist aldrig så gammel og sløv, at ikke erindringen om de øjeblikke vil s. 530 få mit hjerte til at banke og bringe mig til at græde af glæde og vemod.